

Brief¹ ca. half mei 1877 van J.J. Cremer aan Jan van Beers².

Mijn beste vriend Jan!

Misschien lacht gij mij uit dat ik met zulk een verzoek tot ulieden kom. maar – ik hoop heimelijk, dat ge mij of beter ons reden tot lachen zult geven.

Den 26 mei e.k. kopen wij alhier in de Diligentia zaal een kleine feestviering te hebben ter eere van ons 25-jarig huwelijk³. (7 uren ‘sav:) – en nu wil hij dat ik zal overkomen... met mijne vrouw misschien ... ’t is – Neen, sssttt! Men kan van zoo’n denkbeeld allereerst schrikken; ja er iets waanzinnigs in vinden; maar bij nader inzien er toch nog iets anders in bekijken.

O zie mij dan nog eens goed aan. Wij kennen elkaar beter dan eenig ander, want wat er leeft in uwe fantazij dat heb ik altijd gezien en liefgehad, en wat ik gedacht heb dat hebt gij steeds gevoeld. Ik druk het ellendig slecht uit. Maar vriend, mijne huisgenooten weten het, hoe het mij steeds een lichtpunt is geweest, te denken dat gij over bergen van bezwaren zoudt heenstappen en – hoe lijdend en hoe “zeer vermoeid” ook, toch te willen tegenwoordig zijn bij onze grijsheidsviering.

Wat zou ik een schik hebben indien ik mijn weddingschap eens verloor, want ik heb de wijste partij gekozen en maar gezegd te wedden dat gij toch niet kwaamt⁴. – indien gij eens wist hoe, door droevige redenen van allerlei aard, een tal van familieleden en intiemste vrienden - daar onder onze vriend v. Starckenborgh, en mijne zus⁵, helaas afwezig zullen zijn, misschien zoudt gij dan nog eerder de hand over ’t hart strijken. Bedenk het in alle geval goed: wij verwachten niets van u dan alleen uwe tegenwoordigheid.. noem het trots – blufferigheid om ’t even; ik zou zoo drommels graag kunnen zeggen: kerel, ge doet ons razend veel plezier en dan tot anderen, zie je – dat deed hij omdat hij m’n vriend is. – Maar je gezondheid? Ja!!! Dát droevige ding heeft heel wat te dragen; en krijgt heel wat voor haar rekening.

Maar – wát zal ze lijden, als men zich zelf niet druk maakt. De reis – ja – dát is een leelijke geschiedenis, en de voorname reden die mij aarzelend en met wankel schreden tot u doet komen – wat een rustig kwartier betreft – één onzer beste vrienden zal u met open armen ontvangen. Helaas ik begrijp dat mevrouw Hendrika⁶ – die we mede zoo gaarne zagen onbekend, moeielijk te inviteeren is, terwijl wij – met broer en zuster bij die gelegenheid met den besten wil er niet toe in staat zijn; maar, ’t logies is in de residentie toch geen bezwaar⁷

¹ De brief is in het bezit van het Letterenhuis in Antwerpen. De brief is incompleet: de laatste pagina(’s) zijn niet meer aanwezig.

² Jan Van Beers (Antwerpen, 22 februari 1821 - Antwerpen, 14 november 1888) was een Vlaams dichter.

³ De officiële huwelijksdatum was 19 mei 1852. Z

⁴ Jan van Beers is niet op het feest geweest. Hij stuurde een gedicht dan door Jan Blockx op muziek is gezet.

⁵ Zij hadden enige jaren daarvoor een zoon verloren, en woonden in Düsseldorf. Zijn nader zou een maand later overlijden.

⁶ Hendrika Mertens was de vrouw van Jan van Beers.

⁷ Waarschijnlijk is het vervolg van de brief verloren gegaan.

Mijn beste vriend Jan!

Mischien lacht je mij uit
dat ik met zulk een besraef
tot ulieden kom. maar —
ik hoop heimelyk dat ge
mij of beter ons reden tot
lachen zult geven.

Den 26 Mei e.k. hoop
mij alhier in Diligentia Zaal
een kleine feestviering te heb-
ben ter eere van ons 25-
jarig kunnelyk. - (Garen. Sav.)
En nu wil by dat ik
zal overkomen. — met mijn
vrouw mischien... &c...
- Heer, Stott! men kan
van zo'n denkbeeld aller-

eerst Schrikken; ja er iets
waarsinnigs in vinden; maar
bij nader inzien er toch nog
iets anders in bekijken.

O zie mij dan nog eens
goed aan. Wij kennen elkaar
beter dan eenig ander, want
wat er leeft in onze fantasie
dat heb ik altijd gezien en
leef gehad, en wat ik gedaan
heb dat hebt zij steeds gedaan.

Ik druk het ellendig slecht
uit. Maar vriend, mijn thuis
genooten weten het, hoe het
mij steeds een lichtpunt is
gemaakt, te denken dat zij
over bergen van bezwaren ^{zoude}
heenschapen om - hoe lijdend
en hoe "leer vermaand" ook,
toch te willen tegenwoordig

Zijn bij onze Grijsheids-viering.

Wat zou ik een Schik hebbe
indien ik mijn meddelingschap
eens verloor, want ik heb
de mijste party gekoren en maar
gerage te medden dat zij toeb
niet kraant. — Indien jĳ
eens wist hoe, door dwaasige
redenen van allerlei aard,
een tal van familieleden en
de intiemste vrienden daar
onder ~~om~~ vriend v. Starken-
boop, en mijne Zus, helaas
afwezig zullen zijn, misjehien
Zoudt jĳ dan nog eerder de
hand over t hart stuyken. Be-
deuk het in alle geval goed:
My verwachtten niets van U dan
alleen omde tegenwoordigheid.
Noem het trots - blufferye
om t even; ik zou zo drommel
graag kunnen zeggen: Kerel,

je doet ons zarend veel plezier
in dan tot anderen. Zie je - dat
deed hij omdat hij mijn vriend
is. - Maar je gezondheid?
Ja...!!! dat draevige ding
heeft heel wat te dragen, en
krijgt heel wat voor haar rekening
Maar - wat zal ze lijden, als
men zich zelf niet drukt maakt
de reis - ja - dat is een leelijke
geschiedenis, en de voorname
Eeden die mij aarzelend en
met wankel schreden tot
u doet komen. - Wat een rustig
kwartier. Betreft - ten onse
beste vrienden. Zal u met open
armen ontvangen. Heloas ik
begrip dat Mevrouw ^{et} Hendrika
- die me mede zoo gaarne zage,
onbekend, moechlyf te inviteren
is, terwil mij - met broer en ^{Lustig}
bij die gelegenheid met den
besten wil er niet toe in staat
zijn; maar, 't Logies is in de
residentie toch geen beswaar